siisse punda kiha ja sääse rasva. Teine. Minu isal oli paljo mesipuid, kui ta nad ära kiskus, siis sai mitu kümmend tõrre täit mett, ma panin kärbsi wankriste ja sääse rübasi kõrwale ja wedasin kõik selle mee järwe, selle wesi läks magusaks, linnud tulid wett jooma, jõid purju ja jäid kaldasse maha, ma wõtsin neid säält, sidusin jalgupidi oma wöö külgi kinni, nüpalju kui maktus, aga kui nad kargaks said, siis hakasid lendu ja tõstsid mind üleese pilwede alla, ma lasksin neid paari-kaupa lahti ja tulin sedawisi allapoole, kui ona wõmmsse paari lahti lasksin, kukkusin silmist saadik mõda maa sisse, part tegi pesa minu pea otsa, munes, andus poead wälja, hunt tuli pardi poegi sõõma, ma hakasin ta sabasse kinni see tõmmas mind wälja, kodotulles tulin metsest läbi, kuulsin praetad räästa poead laulsid õõnesinu sies, ma ronisin üleese, tukkisin punnisse, sõin neid kõhu nõnda täis, et ei mahtunud enam punkaaguft wälja, läksin ükespunga kodu. Kolmas. Minu isal oli kulk kaeru, ja ta sai paljo kaeraläpmeid, ma tegin nendest pitka kõie ja läksin sedamööda taewasse. — Taewasse, ütelnud wanamees, kas sa minu isat ka nägid? Nägin kul ütelnud Taanike. — Mis ta tegi säält? küsinud wanamees. Taanike ütelnud: Minu isat kandis kukil sitale ja säält tagasi. — See on wale" pahwatanud wanamees, kes mund ei olnud kui wana tont. Ta kadunud isi selle sama korraga, et Taanike mund enam ei näinud, kui natuke siniftolmu, haljas unik nõda ta seganud, olnud kõberaka.

Taanike avanud sahatuniku wammusse sise, upitanud selga, wõtnud tule kätte, läinud teiste juure, süsinud järwe sõlema, wesi põlenud ära, õled jäänud jälle, kiwwes põlenud ära, wars jäänud

jälle üle; luiged saanud parajaste kõsesid kätte, mis neil keha kinnitusseks taswis läinud, paraff seda läinud naad koda, elanud kui rikkad mehed ükeskoos.

2. Konna õpetused.

Wanaff elanud kula wälja ääres üks sauamees. Ühel kõlmal sügisel hommikul läinud ta oma hallikuft wett toama ja näinud et üks konn temu hallikusse olnud pugenud. Mees taknud konna säält wäljawisata, aga see hakanud palama. „Kultamees, jätta minu tahweks sõja; kewade wõimind weelombi juure, siis õpetan ma sulle kolm head õpetaft." Mees jätnud konna hallikasse tahweks, kewade wõimud weelombi juure kõsinud sääl õpetusi ja lasknud lahti, see ütelnud: „Kuule mees" wana paigahud kapuk ehki wammas, ame, kaldsud, suk, kinnas, king, pastal wiiste, seisab paljo enam kui uus; Kui sa üle aija lähad, siis wõta keisel poolt tiwaft kinni, siis ei tule wiis katki, aid ei lagune ja sina ei kuku maha; Kui sa oma asjale kõkitama lähad, siis koia nina wastukuulst." — Konn isi haranud tsulpst lompi ja pugenud mudasse. —

1. Kasf ehk kuulutaja.

1. Kui kasf kõnnda midagift asja wastu küsub, siis waadatakse kus poole saba otsan, säält tulla teine päew tuul.

2. Kui kasf sundseb, see on; kui esimest käppa lakub ja siis põskemööda silitab, weel kõsti üle kõrwa, siis tulla küulalene, siis wõi alpe ukselawele, kui ta säält käppa tagasi tulles kolde ette lähab, siis tulla maesterahwa, kui ta muijale lähab, siis meeste rahwa külaline.

3. Seapõrn ette kuulutaja.

3. Kui sügisel sigu tapetakse, siis waadatakse põrna, on sal eeff ots paksem, siis tulla esimesel talwepoolel paljo lumi, on sal tagumene ots paksem, siis teisel ehk kewade poolel sügäw lumi.